

[Udenrigsministeren]

han tilslutter sig den mening, at russerne kun vil forhandle alvorligt, hvis de ved, at der ellers bliver udstationeret våben. Og så siger han om denne frist, vi taler om – altså fristen, der siger, at er man ikke blevet enig ved slutningen af 1983, vil man begynde opstillingen:

»Fristens udløb må ikke forskrække nogen. Fristen på i alt fire år var afmålt meget lang; det første halve år forspildtes ved, at Sovjet overhovedet ikke ville forhandle. Sovjet følte dengang: vi har jo vore raketter, Vesten har ingen, hvorfor skal vi så forhandle?«

Helmut Schmidt siger videre om, hvorfor Sovjetunionen så alligevel indledte forhandlinger:

»Jeg talte i sommeren 1980 for anden gang udførligt med Bresjnev om dette emne og gjorde ham klart, at hvis der ikke bliver forhandlet, vil amerikanerne opstille deres nye mellemdistanceraketter i Vesteuropa. Det førte så til den sovjetiske beredvillighed til forhandlinger.«

Endelig et sidste citat fra Helmut Schmidt:

»Tidsforløbet må ikke forurolige. Ved sådanne forhandlinger bliver de afgørende indrømmelser ofte først gjort i sidste minut.«

Se, det var kloge ord fra Helmut Schmidt, der var ophavsmand til tankegangen, der ligger bag dobbeltbeslutningen, og dem synes jeg man skulle skrive sig boret for øjeblikket. Det drejer sig netop om nu ikke at tabe hovedet, men bevare hovedet koldt og vente på den sidste fase i forhandlingsforløbet, hvor indrømmelserne bliver givet. Det, der lægges op til med det beslutningsforslag, vi diskuterer i dag, er, at vi nu skal smide alle forhandlingspositioner fra os, acceptere de sovjetiske udspil og sige: vi når alligevel ikke mere. Det skal vi gøre, før vi er kommet ind i den forhandlingsfase, hvor indrømmelserne begynder at komme. Det er helt, helt urimeligt.

Jeg har et par bemærkninger til nogle af de ting, hr. Lasse Budtz sagde i sin ordførertale. Hr. Lasse Budtz sagde bl.a., at de britiske og franske kernevåbenmissiler nødvendigvis må tælles med, når vi prøver at bedømme styrkeforholdet i Europa mellem Øst og Vest. Jeg kan kun være enig med hr. Lasse Budtz i den formulering, han formentlig med omhu har valgt her. Det siger sig selv, at samtlige våben må tælles med, når det drejer

sig om det samlede styrkeforhold mellem Øst og Vest i Europa.

Men som det også fremgik af mine indledende bemærkninger, kan jeg ikke være enig i, at de franske og britiske systemer skal tælles med i forbindelse med en INF-forhandlingsløsning. Lad mig minde om, at det, man forhandler om i Genève, er landbaserede mellemdistanceraketter. De britiske og franske er overvejende u-bådsbaserede. Hvis man skal forhandle om de britiske og franske systemer på den ene side, skal der på den anden side af bordet selvfølgelig også medtages de våben, der kan sammenlignes med dem, altså de sovjetiske u-bådsbaserede missiler. Så er vi ved at være derhenne, hvor hr. Bilgrav-Nielsen talte om at vi skulle hen, at der skal tages meget mere med ind i forhandlingerne.

Når man har valgt at forhandle i første omgang om de landbaserede, så er det ud fra et ærligt ønske om at have nogle overskuelige forhandlinger om et bestemt udsnit af atomvåbnene i et forsøg på at nå nogle aftaler dér. Når man har nået aftaler dér, kan man gå videre, inddrage andre ting. Det ville være fuldstændig ødelæggende for sådan et forhandlingsforløb, hvis man allerede nu begynder at forvirre billedet og sige: lad os tale om noget andet.

Lad os blive ved med at tale om det, det drejer sig om. Det er de landbaserede INF-missiler, og dér hører de britiske og franske systemer nu engang ikke hjemme. Det ville være dobbelttælling, hvis vi begyndte at tage dem med. Det ville være helt urimeligt, og samtidig ville det have nogle rent urimelige virkninger på den strategiske tænkning. Det ville betyde en regionalisering af Europas forsvar, som vi bestemte da ikke kan være interesseret i. Jeg må helt afvise bemærkningerne om, at man skulle indregne britiske og franske systemer på nuværende tidspunkt i de forhandlinger, der for øjeblikket foregår i Genève.

Hr. Lasse Budtz nævnte også fastfrysningensresolutionen i Repræsentanternes Hus i USA. Jeg vil gerne understrege, at den resolution, hr. Lasse Budtz henviser til, sigter på en gensidig bindende fastfrysningensaftale. Der er altså ikke tale om, at man lægger en ensidig fastfrysning frem i den beslutning. Nej, der er tale om gensidighed, der er tale om en bindende aftale. Man siger også, at en sådan